

Вървя низъ ведритѣ площади,
широки като равнина,
а въ жилитѣ шуми кръвѣта ми,
тѣй както пролѣтна рѣка.

Сърдцето ми е младо, младо,
то пѣе като птица днесъ
надъ росна утринна ливада,
или низъ младъ, окжпанъ лесъ.

Вървя, край менъ гърми машина,
тамъ пѣе веселъ кочияшъ.
Женитѣ като перушина
хвърчатъ по гладкия паважъ.

Така ли е живѣлъ народа
и всѣкога ли е блестѣлъ
тѣй ведъръ и широкъ простора,
ни грѣмъ, ни огънь не видѣлъ?

Нима дърветата не брули
до скоро вѣтъръ полудѣлъ?
Нима не е вилиѣла буря? —
Или свѣтътъ тогазъ е спалъ?

Какъ бързо времето отмина,
като вихрушка, като цвѣтъ.
Животъ, разбрахъ, ти си по-силенъ
отъ всичко въ тозъ нетраенъ свѣтъ.

И тѣй е леко да се диша
сега подъ роснитѣ листа
на дървесата, че за нищо
не ми е тжжно въ тоя часъ,